

تاریخ پنهان آیه چهل — شماره سی

حزقی ایل نمبر گیاره

Jeff Pippenger

2026-09-02

در کتاب حزقیال، «محاصره» ی اورشلیم همان «نشانه» ای است که آزمونی است که به واسطه آن سرنوشت ابدی ما تعیین خواهد شد، زیرا شکل‌گیری صورت وحش را مشخص می‌سازد.

«خداوند به روشنی به من نشان داده است که صورت وحش پیش از بسته شدن زمان آزمایش شکل خواهد گرفت؛ زیرا این، آزمون بزرگ برای قوم خدا خواهد بود که به واسطه آن، سرنوشت ابدی ایشان تعیین خواهد شد. ...»

«این آزمونی است که قوم خدا باید پیش از آن که مهر شوند، از آن بگذرند. همه کسانی که با نگاه داشتن شریعت او و سر باز زدن از پذیرفتن سبّتی جعلی، وفاداری خود را به خدا ثابت کردند، زیر پرچم یهوه، خداوند خدا، قرار خواهند گرفت و مهر خدای زنده را دریافت خواهند کرد. اما آنان که حقیقت دارای منشأ آسمانی را واگذارند و سبّتی یکشنبه را بپذیرند، نشان وحش را دریافت خواهند کرد.» Manuscript Releases, volume 15, 15

آن مسیحیانی که به هنگام «نشانه» ی سستیوس از اورشلیم گریختند، چنین کردند زیرا از پیش آگاه شده بودند و «نشانه» را هنگامی که پدیدار شد، تشخیص دادند. تشخیص شکل‌گیری صورت وحش، یعنی تشخیص «رویدادها»، «تدارکات» و «حرکت‌ها» یی که به قانون یکشنبه منتهی می‌شوند. عناصر نبوی ای که «نشانه» را تشکیل می‌دهند، باید پیش از وقوع نشانه فهمیده شوند. هنگامی که سستیوس محاصره را آغاز کرد، دیگر برای آموختن اینکه نشانه چه بود، بسیار دیر شده بود.

«هم‌اکنون آمادگی‌ها در حال پیشرفت است و حرکت‌هایی در جریان است که سرانجام به ساختن تصویری برای وحش منتهی خواهد شد. در تاریخ زمین رویدادهایی پدید خواهد آمد که پیشگویی‌های نبوت را برای این ایام آخر به انجام خواهد رساند.» Review and Herald، 23 آوریل 1889.

تباری‌ها، حرکات اور واقعات

«آمادگی‌ها»، «حرکت‌ها» و «رویدادها» باید پیش از آزمون شناخته شوند.

«هر آنچه خداوند در تاریخ نبوی مقرر داشته است که در گذشته تحقق یابد، تحقق یافته است؛ و هر آنچه هنوز در ترتیب خود در پیش است، به وقوع خواهد پیوست. دانیال، نبی خدا، در جایگاه خویش ایستاده است. یوحنا در جایگاه خویش ایستاده است. در مکاشفه، شیر سبط یهودا کتاب دانیال را بر دانشجویان نبوت گشوده است، و بدین‌سان دانیال در جایگاه خویش ایستاده است. او شهادت خود را ادا می‌کند، یعنی آنچه را خداوند در رؤیا درباره رویدادهای عظیم و هولناکی که ما باید بدانیم، در حالی که بر آستانه بسیار نزدیک تحقق آنها ایستاده‌ایم، بر او مکشوف ساخت.»

«در تاریخ و نبوت، کلام خداوند کشمکش دیرپای میان حقیقت و خطا را به تصویر می‌کشد. آن کشمکش هنوز نیز در جریان است. آنچه پیش‌تر بوده است، بار دیگر تکرار خواهد شد.» Selected Messages, book 2, 109

ما «باید بدانیم» «رویدادهای عظیم و جدی را، در حالی که بر آستانه تحقق آنها ایستاده‌ایم.» آستانه، نیاز ما را به درک این رویدادها پیش از تحقیقشان مشخص می‌سازد.

«اما خطوط سخت قلم نبوت، دگرگونی‌ای را در این صحنه آرام آشکار می‌سازد. آن وحش دارای شاخ‌هایی چون بره، با صدای اژدها سخن می‌گوید و «تمام قدرت وحش نخستین را در حضور او به کار می‌برد.» روح آزار و اذیتی که در بت‌پرستی و پاپیت ظاهر شد، بار دیگر آشکار خواهد گردید. نبوت اعلام می‌دارد که این قدرت به «ساکنان زمین» خواهد گفت «که صورتی برای آن وحش بسازند.» [مکاشفه 13:14]. این صورت برای وحش نخستین، یا آن وحش پلنگ‌مانند، ساخته می‌شود؛ همان که در پیام فرشته سوم به معرض نظر آورده شده است. این وحش نخستین، نمایانگر کلیسای روم است؛ هیئتی کلیسایی که به قدرت مدنی ملیس گردیده و اختیار مجازات همه مخالفان را دارد. صورت وحش، نمایانگر هیئت مذهبی دیگری است که به قدرتی مشابه ملیس شده باشد. تشکیل این صورت، کار آن وحشی است که طلوع مسالمت‌آمیز و اظهارهای ملایمش، آن را به نمادی بس چشمگیر از ایالات متحده بدل می‌سازد. در اینجا تصویری از پاپیت یافت می‌شود. هنگامی که کلیساهای سرزمین ما، با اتحاد بر سر آن نکات ایمانی که در آنها مشترک‌اند، دولت را تحت تأثیر قرار دهند تا فرامین ایشان را به اجرا گذارد و نهادهای آنان را پشتیبانی کند، آنگاه آمریکای پروتستان صورتی از سلسله‌مراتب روم را تشکیل داده خواهد بود. آنگاه کلیسای حقیقی با آزار و اذیت مورد هجوم قرار خواهد گرفت، همان‌گونه که قوم باستانی خدا گرفتار آن شدند. تقریباً هر قرنی نمونه‌هایی از آنچه تعصب و خباثت می‌توانند، به بهانه خدمت به خدا از راه پاسداری از حقوق کلیسا و دولت، انجام دهند، فراهم می‌آورد. کلیساهای پروتستانی که با برقراری اتحاد با قدرت‌های دنیوی در گام‌های روم قدم نهاده‌اند، میل مشابهی را برای محدود ساختن آزادی وجدان آشکار کرده‌اند. در قرن هفدهم هزاران خادم غیرهم‌نوا تحت حاکمیت کلیسای انگلستان رنج کشیدند. آزار و اذیت همواره در پی جانبداری دینی از سوی حکومت‌های سکولار می‌آید.» Spirit of Prophecy، جلد 4، 277.

تشکیل صورت حیوان پهلای ریاستهائے متحده میں عمل میں آتا ہے، اور اس کے بعد دنیا میں۔

«ملت‌های بیگانه از نمونه ایالات متحده پیروی خواهند کرد. هرچند او پیشگام است، با این حال همان بحران بر قوم ما در همه نقاط جهان نیز خواهد آمد.» شهادت‌ها، جلد ۶، ۳۹۵.

فرمان میلان در سال ۳۱۳ آغاز این شکل‌گیری را نمایان می‌سازد، و همچنین در بسته را برای ادونتیست‌های روز هفتم مشخص می‌کند. کنستانتین غرب و لیکینیوس شرق، پیوندی زناشویی معاهده‌ای را به فرمان پیوستند، آنگاه که کنستانتین خواهر ناتنی خود، کنستانتیا، را در چهارمین ازدواج معاهده‌ای به لیکینیوس داد؛ ازدواجی که در خطی نبوی، یکی از شش ازدواج معاهده‌ای در تاریخ نبوی دانیال یازده را نمایندگی می‌کند. دو ازدواج نخست با جنگ‌ها میان شمال و جنوب مرتبط بودند، دو ازدواج بعدی جنگ‌های داخلی میان شرق و غرب بودند، و دو ازدواج پایانی ازدواج‌هایی نمادین قدرت کلیسایی پاپی و قدرت دولتی‌اند.

آنتیوخوس دوم تنوس همسر خود، لائودیکه یکم، را کنار گذاشت تا در حدود ۲۵۲ پیش از میلاد با شاهزاده‌خانم بطلمیوسی، برنیسه (دختر بطلمیوس دوم)، ازدواج کند. ازدواج‌های عهدنامه‌ای امپراتوری سلوکی میان پادشاه شمال و پادشاه جنوب انجام می‌شد، حال آنکه ازدواج عهدنامه‌ای سال ۳۱۳ میان امپراتور شرق و امپراتور غرب بود.

معاهده ازدواج آنتیوخوس دوم تنوس در سال 252 پیش از میلاد، آغاز امپراتوری سلوکی را نمایندگی می‌کرد؛ امپراتوری‌ای که پایان آن، به مثابه یک امپراتوری در تاریخ، در آیات ده تا شانزده دانیال یازده به تصویر کشیده شده است. در تاریخ پایانی امپراتوری سلوکی، ازدواج معاهده‌ای دیگری نیز به وسیله آنتیوخوس سوم کبیر تحقق یافت، هنگامی که او دختر خود، کلئوپاترا اول سیرا، (نخستین کلئوپاترای

تاریخ نبوی) را در سال 193 پیش از میلاد به بطلمیوس پنجم داد. در آن زمان، بطلمیوس پنجم حدود 16 ساله بود و کلئوپاترا اول سیرا حدود 10 سال داشت. ازدواج آنان یک مصالحه دیپلماتیک پس از جنگ پنجم سوری بود. ازدواج معاهده‌ای آلفا میان پادشاه شمال و جنوب در دانیال یازده، پایان جنگ دوم سوری را نشان کرده بود.

آخرین کلئوپاترای تاریخ نبوی با هر دو، یعنی ژولیوس سزار و سپس مارک آنتونی، در تعامل بود. پس از ترور ژولیوس سزار در سال ۴۴ پیش از میلاد، دومین تریومویرات در سال ۴۳ پیش از میلاد تشکیل شد. سه مرد این تریومویرات را تشکیل می‌دادند، و پس از آن که یکی از آن سه، مارکوس لپیدوس، به وسیله اکتاوین از این اتحاد سه‌جانبه کنار زده شد، کشمکش بر سر قدرت میان مارک آنتونی مشرق و اکتاوین مغرب در گرفت. در برون‌دیزوم، در سال ۴۰ پیش از میلاد، پیمانی میان این دو رقیب شرقی و غربی منعقد شد. این پیمان شامل ازدواج میان اکتاوین، خواهر اکتاوین، و مارک آنتونی بود. این پیمان و ازدواج همراه آن پایدار نماند، و پس از آن که مارک آنتونی با کلئوپاترا درگیر رابطه شد، در سال ۳۲ پیش از میلاد اکتاوین را طلاق داد. در نبرد آکتیوم در سال ۳۱ پیش از میلاد، امپراتوری‌های شرق و غرب در یک قدرت واحد ادغام شدند، و اکتاوین پس از آن آگوستوس سزار شد، که نماد اوج جلال و قدرت روم بود.

از منظر نبوی، نخستین ازدواج معاهده‌ای دانیال یازده میان پادشاهان شمال و جنوب منعقد شد، در تلاشی برای پایان دادن به خصومت‌ها میان آن دو طرف درگیر که در کشاکش بازپرسی امپراتوری اسکندر کبیر بودند. آن نخستین ازدواج معاهده‌ای میان سلوکیان و بطالسه مصر، ازدواج معاهده‌ای آلفای پادشاهی‌های سلوکی و بطلمیوسی بود که نمونه ازدواج معاهده‌ای امگا میان همان دو قدرت به‌شمار می‌رفت. در واپسین، یا امگایی، ازدواج معاهده‌ای، نخستین، یا آلفای، کلئوپاترای تاریخ مصر به پیوند نبوی با آخرین، یا امگای، کلئوپاترا بدل شد؛ همان که رابطه‌اش با مارک آنتونی نقطه ارجاع طلاق اکتاوین و مارک آنتونی گردید. آن طلاق نشانه‌ای از سرگیری خصومت‌ها میان مارک آنتونی شرق و اکتاوین غرب بود؛ خصومت‌هایی که در نبرد آکتیوم در سال 31 پیش از میلاد به پایان رسید.

ازدواج معاهداتی برون‌دیزوم در سال ۴۰ پیش از میلاد، ازدواج معاهداتی آلفای کشاکش میان شرق و غرب بود، همان‌گونه که ازدواج معاهداتی لائودیسه و آنتیوخوس دوم تئوس آلفای کشاکش میان شمال و جنوب بود. ازدواج معاهداتی سال ۳۱۳، امگای ازدواج معاهداتی آلفای مارک آنتونی و اکتاوین بود، همان‌گونه که ازدواج معاهداتی میان بطلمیوس پنجم و کلئوپاترا اول سیرا، ازدواج معاهداتی امگای پادشاهی‌های شمالی و جنوبی بود. آن سه ازدواج معاهداتی که به ازدواج معاهداتی امگای سال ۳۱۳ انجامیدند، همگی با یکدیگر منطبق‌اند و سه شاهد بر ویژگی‌های نبوی مرتبط با فرمان میلان فراهم می‌آورند. این چهار ازدواج معاهداتی واقعی شرق، غرب، شمال و جنوب، با دو ازدواج معاهداتی نمادین پایت هم‌راستا هستند.

در سال ۴۹۶، کلوویس، پادشاه فرانک‌ها، با کلوتیلدا ازدواج کرده بود. کلوتیلدا شاهزاده‌ای بورگوندی و دختر شاه شیلیپرک دوم بورگوندی بود. پس از آن که پدر و مادرش در کشاکش قدرتی خانوادگی به قتل رسیدند، او تحت حمایت عموی خود زندگی کرد تا آن که در سال ۴۹۳ به همسری کلوویس اول، پادشاه فرانک‌ها، داده شد. او کاتولیک بود؛ یعنی به ایمان نیکیه‌ای/راست‌کیش کلیسای روم اعتقاد داشت. همین امر او را از بسیاری از دیگر خاندان‌های سلطنتی ژرمنی آن روزگار، که مسیحیان آریوسی بودند، متمایز می‌ساخت. مادرش، کارتنا، کاتولیک بود و کلوتیلدا در همان ایمان پرورش یافت. او بدین سبب در یادها مانده است که با پافشاری بسیار کلوویس را ترغیب می‌کرد تا بت‌پرستی را ترک گوید و تعمید کاتولیکی را بپذیرد؛ و پس از آن، گرویدن او در سال ۴۹۶ یکی از مهم‌ترین رویدادها در تاریخ آغازین فرانسه و در تاریخ آنچه مسیحیت به اصطلاح غربی خوانده می‌شود، به‌شمار می‌رود.

کلوویس نذر کرد که اگر در نبرد تولبیاک پیروز شود، به ایمان کاتولیکی کلویتلدا بگردد و تعمید یابد. پادشاه آلمانی کشته شد، سپاه آنان درهم شکست، و فرانک‌ها پیروز شدند. پس از این پیروزی، کلویتلدا ترتیب داد تا اسقف رمیژیوس رنس کلوویس را تعلیم دهد، و او تعمید یافت (بنا بر سنت، در روز کریسمس سال ۴۹۶)، همراه با چندین هزار تن از جنگاورانش.

کلوویس پادشاه فرانک‌ها بود که به تعبیر امروزی، همان پادشاه فرانسه است. او نخستین تن از پادشاهان اروپا شد که سرانجام دین بت‌پرستانه خود را واگذاشتند و به کاتولیسیسم روی آوردند. از این رو، کلوویس «نخست‌زاده کلیسای کاتولیک» دانسته می‌شود، و فرانسه «نخست‌زاده‌دختر کلیسای کاتولیک» خوانده می‌شود. در سال ۹۸۰، هنگامی که پاپ ژان پل دوم از فرانسه دیدار کرد، پرسید: «فرانسه، ای نخست‌زاده‌دختر کلیسا، آیا به تعمید خود وفادار مانده‌ای؟»

تبدیل مذهب کلووس کا نائسینی کیتھولیکیت کی طرف ہونا ایک علامتی جلوس عروسی کے آغاز کی نشان دہی کرتا ہے، جو 538 کی علامتی معاہداتی شادی تک پہنچنے والا تھا۔ کلووس اور اُس فاحشہ کے درمیان علامتی معاہداتی شادی، جو زمین کے بادشاہوں کے ساتھ زنا کرتی ہے، دانی ایل گیارہ میں سابقہ چار معاہداتی شادیوں کے ذریعے پیشگی نمونہ کے طور پر ظاہر کی گئی تھی۔ کلووس پہلا یورپی بادشاہ تھا جس نے رومی کلیسیا کو فوجی اور معاشی حمایت فراہم کی، اور اسی لیے کلووس دانی ایل گیارہ کی تاریخ میں نمایاں کیا گیا ہے۔

و بازوانی از جانب او برپا خواهند ایستاد، و مقدس حصین را نجس خواهند ساخت، و قربانی دائمی را برخوانند داشت، و رجاستی را کہ ویرانی می‌آورد، برپا خواهند کرد. دانیال ۱۱:۳۱

کلوویس در سال ۴۹۶ آغاز شکل‌گیری ساختارهای سیاسی اروپا را نشان می‌دهد که برای یاری رساندن به پاپیت، هم‌زمان با به قدرت رسیدن آن، «برخیزند». این رویداد آغاز یک راه‌پیمایی نمادین ازدواج را نیز نشان می‌دهد. همچنین «بازوان» این آیه «مقدس قوت» را نیز آلوده خواهند ساخت؛ که برای روم بت‌پرست و نیز روم پاپی، همان شهر روم است.

دو مقدسگاه

در کتاب دانیال دو واژه عبری متفاوت وجود دارد که به «مقدس» ترجمه شده‌اند. واژه‌های عبری «miqdash» و «qodesh» هر دو به «مقدس» ترجمه می‌شوند، اما «qodesh» فقط می‌تواند بر موجودیتی مقدس دلالت کند، حال آنکه «miqdash» بسته به سیاق، می‌تواند بر مقدسیت مقدس یا نامقدس اطلاق شود.

«مقدس قوت» در آیه سی‌ویکم «میقداش» است و نمایانگر مقدس قوت روم است، که برای هر دو روم بت‌پرست و روم پاپی، شهر روم بود. از نبرد آکتیوم، هنگامی که اکتاوین امپراتوری را متحد ساخت، روم بت‌پرست به مدت سیصد و شصت سال (یک زمان) شکست‌ناپذیر بود، در تحقق آیه بیست‌وچهارم دانیال یازدهم.

او حتی به حاصل‌خیزترین نواحی ولایت نیز به آرامی داخل خواهد شد؛ و کاری خواهد کرد که نه پدرانش کرده‌اند و نه پدران پدران؛ و غنیمت و تاراج و ثروت را در میان ایشان پراکنده خواهد ساخت؛ آری، تا مدتی تدابیر خویش را بر ضد دژها طرح خواهد کرد. دانیال 11:24

هنگامی که روم بت‌پرست از شهر روم فرمان می‌راند، شکست‌ناپذیر بود؛ اما وقتی قسطنطین در سال 330 پایتخت را به قسطنطنیه منتقل کرد، «زمان» مذکور در آیه بیست‌وچهار تحقق یافت. هنگامی که آخرین آن سه شاخ دانیال هفت (گوت‌ها) از شهر رانده شد، روم پاپی به‌گونه‌ای نبوی در سال 538 به‌عنوان پادشاهی پنجم نبوت کتاب مقدس بر تخت نشست. گوت‌ها روم را محاصره کرده

بودند، اما سرانجام عقب‌نشینی کردند، زیرا بلساریوس، سردار یوستینیان، شهر را تثبیت کرد. سپس کلیسای روم به مدت هزار و دویست و شصت سال با اقتدار کامل فرمان راند تا آنکه ناپلئون در سال 1798 پاپ را برکنار کرد و به تبعید فرستاد.

روم، «مقدس قوت» «آلوده» کیا گیا (آلوده سے مراد 'زخمی یا منحل کیا گیا' ہے)، شهر کے خلاف جاری جنگ کے ذریعے آنے والے «بازوؤں» کے سبب، جس کی نمایاں نمائندگی مکاشفہ باب آٹھ کے پہلے چار نرسنگوں میں پائی جاتی ہے۔

تاریخی کہ از سال 496 به بعد در پی آمد، شاهد آن بود که شهر روم آلوده گردد، زیرا از قدرت و جلال امپراتوری روم به سوی قدرت و جلال امپراتوری کاتولیک رومی دگرگون شد. آن بازوان، دین بت‌پرستی را که در این عبارت با واژه «دائمی» نمایانده شده است، از میان برمی‌داشتند، زیرا دین کاتولیسیسم نبقیه‌ای را پذیرفته بودند.

در نبرد ووبیه، کلوویس ویزیگوت‌های آریانی را تحت فرمان آلاریک دوم شکست داد و آکیتن را تصرف کرد. در پی این پیروزی، در سال 508، امپراتور شرقی آناستاسیوس اول (در قسطنطنیه) کلوویس را به سبب پیروزی‌اش بر ویزیگوت‌ها مورد تکریم قرار داد. گرگوری تور می‌گوید که آناستاسیوس اسناد رسمی کلوویس را برای اعطای مقام کنسولی به او فرستاد. در تور، در کلیسای سنت مارتین، کلوویس قبای ارغوانی و شل بر تن کرد، دیهیمی بر سر نهاد، سوار شد، و طلا و نقره در میان جمعیت پراکند. گرگوری می‌گوید که از آن روز او را به عنوان کنسول سلام دادند و امپراتور روم بدین‌سان به رسمیت شناخت که کلوویس در غرب پادشاهی مسیحی مشروع است. او به سبب در هم شکستن ویزیگوت‌های آریانی پاداش یافت؛ همانانی که قسطنطنیه نیز با آنان مخالفت داشت. سال 508 همان سالی است که در آن، امپراتور در شرق آشکارا پادشاه کاتولیک فرانک‌ها را تکریم کرد—کلیسا، پیروزی، و مشروعیت رومی در یک صحنه. سال 508 همان سالی است که در آن پادشاهی کاتولیک فرانکی، پس از در هم شکستن سلطه ویزیگوت‌های آریانی، به عنوان قدرت غالب کاتولیک در گل ایستاد. کلوویس نخستین پادشاه بزرگ بربر است که برای کاتولیسیسم نبقیه‌ای بر ضد پادشاهی‌های آریانی جنگید، و از این‌رو الگوی نخستین نقش فرانسه به عنوان «دختر ارشد کلیسا» است. کلوویس نمایانگر دوره 496 تا 508 است و نماد آلفایی عهدنامه ازدواج نمادین به شمار می‌رود. سی سال از 508 تا 538 به وسیله یوستینیانوس نمایانده می‌شود که او نماد امگایی این سیر است.

در سال 538، «بازوان» قدرت پاپی را به مدت 1260 سال بر تخت زمین نشانند. در همان زمان بود که ازدواج معاهده‌ای نمادین، در پایان آیین زفاف که در سال 496 آغاز شده بود، به کمال رسید. در سال 1798، آن ازدواج معاهده‌ای که میان پاپ روم و کلوویس فرانسه آغاز شده بود، باطل گردید، هنگامی که ناپلئون فرانسه با آنکه به ژنرال خود فرمان داد پاپ را به اسارت گیرد، قدرت پاپی را طلاق داد.

ازدواج معاهده‌ای نمادین پاپی آلفا، که حرکت مراسم ازدواج خود را در سال ۴۹۶ آغاز کرده بود، در قانون یکشنبه در سال ۵۳۸ به کمال رسید، و پس از آن در سال ۱۷۹۸ فسخ گردید، درست همان‌گونه که هر ازدواج معاهده‌ای دیگر در دانیال یازده نیز چنین بود. مکاشفه بر رابطه زناشویی پاپی میان پادشاهان اروپا و پاپ‌های کاتولیسیم می‌افزاید، زیرا اژدهای مکاشفه دوازده هم شیطان است و هم پادشاهان روم بت‌پرست.

«ازاین‌رو، در حالی که اژدها در معنای نخستین نمایانگر شیطان است، در معنای ثانوی نماد روم بت‌پرست نیز هست.» جدال عظیم، 439.

در کتاب مکاشفہ، یوحنا ما را آگاہ می‌سازد از سه چیزی که پادشاهان (اژدها) به وحش برخاسته از دریا، یعنی کاتولیسیم، بخشیدند.

اور جو حیوان میں نے دیکھا وہ چیتے کی مانند تھا، اور اُس کے پاؤں ریچھ کے پاؤں جیسے تھے، اور اُس کا منہ شیر کے منہ کی مانند تھا؛ اور اژدہا نے اُسے اپنی قدرت، اور اپنا تخت، اور بڑا اختیار دیا۔ مکاشفہ 13:2۔

در سال ۴۹۶، پادشاهان اروپا آغاز کردند که «قدرت» خود را، چنان که در توان نظامی و حمایت اقتصادی ایشان نمود می‌یافت، به وحش پاپی بسپارند. آنان در سال ۳۳۰ پایتخت امپراتوری خود را به قسطنطنیه منتقل کرده بودند و بدین‌سان شهر روم را به‌عنوان «تخت» اقتدار پاپی باقی گذاشتند. «بازوان» از آن پس، با فرمان یوستینیان در سال ۵۳۳، کلیسای پاپی را به‌عنوان سرِ همهٔ کلیساها معین ساختند. این فرمان همچنین دربرگیرندهٔ به‌کارگیری قدرت نظامی آنان برای آزار و جفای کسانی بود که پاپیت ایشان را بدعت‌گذار می‌شناخت؛ و بدین‌گونه «اقتدار» مدنی خود را به دستان پاپ‌ها سپردند.

معاهدهٔ ازدواج الفا میان پاپیت و پادشاهان اروپا با کلویس در سال ۴۹۶ آغاز شد. تا سال ۵۰۸، بت‌پرستی، که دین قانونی قلمرو بود، کنار نهاده شد و جای خود را به دین کاتولیسیم نبقیه‌ای داد. در سال ۵۳۳، یوستینیان پاپیت را به‌عنوان رأس همهٔ کلیساها معرفی کرد و اقتدار قانونی تخت‌های respective ایشان را به قدرت پاپی واگذار نمود.

مقام الفا اور اومیگا بیٹھک

در سال ۳۳۰، شهر روم به دست کلیسای روم سپرده شد، جایی که او تا هنگامی که در آمدن دوبارهٔ مسیح در دریاچهٔ آتش هلاک گردد، بر آن نشسته خواهد بود. در سال ۵۳۸، او بار دیگر به‌طور رسمی بر تخت پاپی نشاندہ شد، و بدین‌سان تاریخ ۳۳۰ تا ۵۳۸ به‌عنوان یک دورهٔ نبوی شناسانده می‌شود که با یک کرسی آلفا آغاز می‌گردد و با یک کرسی اُمگا پایان می‌پذیرد. این دوره نمایانگر پایان‌یافتن پادشاهی چهارم نبوت کتاب مقدس (پرغامس) است، همچون زوالی تدریجی که از سال ۳۳۰ آغاز می‌شود و در سال ۵۳۸ با ظهور تیاتیرا به پایان می‌رسد. هم روم غربی و هم روم شرقی پس از ۵۳۸ نیز به انحلال کند خود ادامه دادند، اما این دوره با بخشیدن کرسی، یعنی واگذاری شهر روم به پاپیت در سال ۳۳۰، آغاز شد، تا آن‌که این کرسی در سال ۵۳۸ دیگر صرفاً تختی بر شهر نبود، بلکه بر پادشاهی‌ای بود که آن شهر نمایندهٔ آن بود.

330 تا 538 یک دورهٔ نبوی مشخص است که هشت «نشان‌راه» توانمندسازی پاپیت را تعریف می‌کند. آن هشت گام در شفای زخم مهلک پاپیت در قانون یکشنبه قریب‌الوقوع بار دیگر تکرار می‌شوند.

نخستین هشت گام، واگذاری شهر روم به قدرت پاپی بود، و گام هشتم، واگذاری آن شهر به‌عنوان تخت پادشاهی پنجم نبوت کتاب مقدس بود. این امر سال ۵۳۸ را به‌عنوان آن تخت، و نیز به‌مثابه «گام هشتم، که از هفت گام پیشین است» مشخص می‌سازد. گام نخست، واگذاری تخت بود و گام هشتم نیز واگذاری تخت بود؛ ازاین‌رو، گام نخست در سال ۳۳۰ آلفا است و ۵۳۸ امگا. دو تخت، سه شاخ که برکنده شدند، برداشته شدن دائمی، ایمان آوردن کلویس و فرمان یوستینیان، در مجموع هشت گام را تشکیل می‌دهند که موکب عروسی، و در نهایت خود ازدواج را مشخص می‌سازند.

در سال ۱۷۹۸، فرانسه، آن قدرتی که نمایندهٔ ده پادشاه اروپایی بود و پاپیت را در سال ۵۳۸ بر تخت نشاندہ بود، همان پاپیت را از همان تخت فرو کشید. ازدواج عهد آلفا که در تاریخ ۵۳۸ تا ۱۷۹۸ به تصویر کشیده شده است، نمونهٔ ازدواج عهد اُمگا میان قدرت پاپی و ده پادشاه مکاشفہ هفده است. procession ازدواج از ۴۹۶ تا ۵۳۸، هشت گام را نمونه‌وار می‌سازد که با هشت رئیس‌جمهور آخر

ایالات متحده منطبق‌اند. کلوویس و فرانسه نمادهای ده پادشاه اروپایی‌اند. آنان نمایندهٔ ایالات متحده هستند که در قانون یکشنبه قریب‌الوقوع، پادشاه برتر ده پادشاه مکاشفه هفده خواهد شد.

پنج ازدواج عهدی پیشین دانیال یازده با ششمین و آخرین ازدواج عهدی ایام آخر همسو هستند. ازدواج‌های عهدی الفا و امگای شمال و جنوب، عروس را از جنوب به عنوان الفا مشخص می‌کنند و امگا عروسی از شمال است. در ازدواج‌های عهدی روم بت‌پرست، عروس الفا از مشرق به مغرب داده شد، و امگای سال ۳۱۳ عروسی از مغرب بود. آن چهار ازدواج، به گونه‌ای نبوی، به واسطه کلئوپاترای نخست و کلئوپاترای آخر به یکدیگر پیوند خورده‌اند. ازدواج عهدی نمادین روم پاپی، داماد را به مثابه پادشاه برتر یک هم‌پیمانی نبوی از ده پادشاه که با عروس خود—زن ارغوانی روم—می‌پیوند، به تصویر می‌کشد. طلاق نیز به دست پادشاه برتر آن ده پادشاه در سال ۱۷۹۸ اجرا شد.

معاهده ازدواج سال ۳۱۳ نمایانگر آخرین معاهده ازدواج قدرت پاپی با ایالات متحده است—برترین پادشاه از ده پادشاه باب هفدهم مکاشفه؛ قدرتی دوشاخ که به واسطه قدرت دوشاخ فرانسه نمونه‌سازی شده است. تاریخی که با کلوویس در سال ۴۹۶ آغاز شد و سرانجام به فرمان یوستینیان در سال ۵۳۳ و برتخت‌نشینی پاپیت در سال ۵۳۸ انجامید، نمایانگر تاریخ ۱۹۸۹ تا قانون یکشنبه است. ما این مطالب را در مقاله بعدی ادامه خواهیم داد.